

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/812/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113217014
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1113217014.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenová a členovia senátu: JUDr. Ľuboš Sádovský a JUDr. Branislav Král, v právnej veci žalobcu: S. E., H.. XX. XX. XXXX, C. E. V. Č.. XX, D., zastúpený advokátom: JUDr. Ľudovít Mráz, Bajzova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičova ul. č. 5, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 29. mája 2014, č. k. 9C/97/2013 - 52, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 169. 388, 49 eur s 10 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 118. 055, 37 eur od 01. 03. 2007 do zaplatenia a s 9, 75 % úrokom ročne zo sumy 51. 333, 12 eur od 04. 06. 2012 do zaplatenia, titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom daňových orgánov, ako aj ich nezákonným rozhodnutím podľa zák. č. 58/1969 Zb. a zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 1 ods. 1, 2, § 3, § 4 zák. č. 58/1969 Zb. a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, keď žalobca nepreukázal základné podmienky pre uplatnenie nároku na náhradu škodu, ktorou je existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup a ani existenciu škody, nakoľko ním uplatnená suma nie je škodou, keďže povinnosť žalobcu zaplatiť 118. 055, 37 eur (3. 556. 536,- Sk) vznikla na základe právoplatných a zákonných rozhodnutí. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že Daňový úrad Hlohovec, vykonal v období rokov 1998-2000 daňové kontroly u daňového subjektu S. E.B., zamerané o.i. na platenie dane z príjmov a DPH za r. 1997, pričom v protokoloch z kontroly konštatoval, že v zdaňovacom období, ktoré bolo predmetom kontroly správcu dane, došlo ku kráteniu dane z príjmov fyzických osôb za r. 1997 v sume 1.984.536,00,- Sk a k neoprávnenému uplatneniu DPH na vstupe v sume 1.784.000,00,- Sk s tým, že správca dane považoval vyplatenie odmeny sprostredkovateľovi v r. 1997 za nedôvodný výdavok a rovnako za neoprávnené aj uplatnenie DPH na vstupe z tohto titulu a preto vydal platobné výmery, resp. rozhodnutia: Platobný výmer č. XXX/XXXX/XXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým uložil žalobcovi (platiteľovi dane) zaplatiť rozdiel na DPH za zdaňovacie obdobie november a december 1997 v sume 1.048.000,00,- Sk, Dodatočný platobný výmer č. XXX/XXXX/XXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť rozdiel dane z príjmu za r. 1997 - 1998 v sume 1.984.536,00,- Sk, Platobný výmer č. XXX/XXXX/XXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX o zvýšení DPH za mesiac november 1997 v sume 363.000,00,- Sk a Platobný výmer č. XXX/XXXX/XXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX o zvýšení DPH za mesiac december 1997 v sume 161.000,00,- Sk,

ktoré nadriadený orgán - Daňové riaditeľstvo SR, pracovisko Trnava, potvrdil. Uviedol, že Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4T 372/02 proti žalobcovi a ďalšej osobe za trestný čin krátenia dane spolupáchatelstvom, rozsudkom zo dňa 12.05.2011 rozhodol, že skutkový dej, ktorý tvorí základ obžaloby sa stal, ale nenapĺňuje všetky objektívne a subjektívne znaky trestného činu skrátania dane spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 148 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona (účinného do 31.12.2005), preto obžalovaných spod obžaloby podľa § 226 písm. b) Trestného poriadku (účinného do 31.12.2005), oslobodil. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, ktorému náhradu trov nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie trpí vadami uvedenými v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. (§ 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. nesprávne právne posúdenie vecí) a v ustanoveniach § 205 ods. 2 písm. d), písm. f) O. s. p. a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho návrhu vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal na skutočnosť, že už prvostupňovým súdom citovaný rozsudok Okresného súdu Trnava, je dôkazom, že rozhodnutie daňových úradov nemôže byť zákonné a správne, lebo daňové orgány nepostupovali v súlade s vtedy platným a účinným zákonom č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, ktorý im ukladal povinnosť (§ 29 ods. 2), aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie s tým, že povinnosťou daňových orgánov bolo takto postupovať ex offa. Uviedol, že predmetom daňového konania bola dôvodnosť uplatnenia výdavkov na činnosť sprostredkovateľa, pričom aj druhostupňový správny orgán uznal jeho právo zabezpečovať si zákazky sprostredkovaním, a to na základe predloženej zmluvy o sprostredkovaní a teda oprávnenie náklady na sprostredkovanie účtovať do výdavkov (nákladov). Poukázal na skutočnosť, že oprávnené účtované výdavky museli znížiť základ dane a tým aj výšku samotnej daňovej povinnosti pokiaľ ide o daň z príjmu, keďže obidva daňové subjekty boli platcom DPH a zároveň viesť k jej odpočtu, pričom toto jeho oprávnenie sporné pre daňové orgány nebolo, keďže nezákonnosť videli iba v tom, že zákazky nedostával na základe sprostredkovania, ale na základe účasti vo výberových konaniach, čo predstavuje podstatné pochybenie daňových orgánov v daňovom konaní spočívajúce v neúplnosti zistenia skutočností rozhodujúcich pre správne určenie jeho daňovej povinnosti. Poukázal na skutočnosť, že od začiatku upozorňoval správcu dane, že výberových konaní sa nezúčastňoval a zákazky mu sprostredkúval iný subjekt, ktorý si odmenu sprostredkovateľa účtoval v súlade so zmluvou s tým, že nesprávny úradný a nezákonný postup daňových orgánov spočíva v tom, že ním navrhnuté dôkazy, vyžiadať zo Slovakofarma, a.s., správu, či sa zúčastňoval výberových konaní, ktorých a s akým výsledkom nevykonali napriek tomu, že im túto povinnosť ukladá ustanovenie § 29 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. Uviedol, že napriek tomu, že daňové orgány nevykonali zisťovanie skutočností - dokazovanie zákonným spôsobom, predložil správca dane oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu orgánom činným v trestnom konaní a ak toto konanie bolo skončené oslobodzujúcim rozsudkom je nepochybné, že išlo o ďalší nezákonný a teda aj o nesprávny úradný postup, z čoho vyplýva, že trestné konanie vedené nedôvodne proti nemu, bolo dôsledkom nesprávneho úradného postupu daňových orgánov, za činnosť ktorých, vrátane za nimi spôsobenú škodu zodpovedá štát. Žalobca v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že došlo k splneniu všetkých troch podmienok, a to, existencia škody (i nemajetková ujma), nesprávny úradný postup a príčinná súvislosť, nakoľko, ak by daňové orgány zistili náležitý skutočný stav, neboli by mohli podať oznámenie o trestnom čine, nebolo by sa začalo jeho trestné stíhanie a nevznikla by mu ani ujma na jeho dobrom mene a povesti, t.j. občianskej cti. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že nenamietá postup a rozhodnutie súdu v trestnom konaní, ktorý bol zákonný, ale postup daňových orgánov, ktoré trestné oznámenie podali a nemali podať - teda nesprávny úradný postup v daňovom konaní, za činnosť ktorých zodpovedá štát a sú v podriadenosti MF SR, a preto nesie štát, zastúpený týmto štátnym orgánom aj zodpovednosť za náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená trestným konaním, t. j. nešlo o náhradu škody spôsobenej orgánmi trestného konania, ktoré v konečnom dôsledku postupovali zákonne, ale tým, kto toto konanie, nedôvodným oznámením o trestnom čine inicioval (daňový orgán). Uviedol, že nakoľko daňové orgány zanedbali svoje povinnosti, keď nezisťovali skutočnosti zákonným spôsobom, t. j. nevyžiadali si správu k jeho účasti vo výberových konaniach, ktorou by mali preukázať, že zákazky nedostával účasťou vo výberových konaniach, ako tvrdili, ale že boli výsledkom sprostredkovania, tak ich postup viedol k vydaniu nesprávnych (a aj napriek tomu, že zrušené neboli ani odvolacím orgánom, aj nezákonných) rozhodnutí, z čoho vyplýva, že ide o nesprávny úradný postup a to, čo súd prvého stupňa nepovažoval za škodu - uhradené platby dane - na základe rozhodnutí vydaných na základe nesprávneho úradného postupu, sú škodou na jeho majetku, keďže sú v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom daňových orgánov. Vytkol súdu prvého stupňa, že nakoľko túto časť

podaného návrhu obišiel a nezaoberal sa zodpovednosťou štátu za nesprávny úradný postup, nemožno hodnotiť jeho rozhodnutie ako zákonné.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti, nakoľko súd prvého stupňa dospel k správnejmu záveru o nedôvodnosti žaloby, keď žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia a ani škody, nakoľko ním uplatnená suma 118. 055, 37 eur nie je škodou podľa zák. č. 58/1969 Zb., keďže povinnosť túto sumu zaplatiť vznikla žalobcovi na základe právoplatných a zákonných rozhodnutí.

Žalobca k vyjadreniu žalovaného odvolaniu uviedol, že z dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom, ako aj v trestnom konaní vyplýva, že daňové orgány, ktoré patria do pôsobnosti žalovaného, ako ústredného orgánu štátnej správy, v daňovom konaní nepostupovali v súlade so zákonom a nakoľko ide o štátny orgán, ktorý má chrániť rovnako práva občanov, ako aj práva štátu, bolo by treba očakávať, že pri objektívnom prístupe k zisteným skutočnostiam, prizná pochybenia daňových orgánov, vyvodí zodpovednosť voči zodpovedným osobám, prizná nárok na náhradu škody. Poukázal na skutočnosť, že ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorá priamo zasiahli do práv jednotlivca.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01. júna 2014, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 18. júna 2015 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

V posudzovanej veci žalobca odvodil svoj nárok uplatnený v konaní od skutočnosti, že správca dane (Daňový úrad Hlohovec), ktorý v období rokov 1998 - 2000 vykonal uňho ako daňového subjektu kontrolu dospel k záveru, že v danom zdaňovacom období sa dopustil krátenia dane z príjmov fyzických osôb a následne vydal rozhodnutia, ktorými mu bola uložená povinnosť zaplatiť rozdiel na dani z pridanej hodnoty (DPH) spolu v sume 3. 556. 536,- Sk (118. 055, 36 eur), ktorá predstavuje majetkovú škodu, spočívajúcu v nedôvodne zaplatenej zvýšenej dani z príjmov a DPH, ako i nemajetkovú ujmu v sume 50. 000 eur, ktorá bola žalobcovi spôsobená vedením trestného konania voči jeho osobe, vyvolaným žalovaným, nakoľko značná časť zodpovedných pracovníkov Slovakofarma, a. s., vrátane vrcholového manažmentu, ako aj verejnosť v Hlohovci mala o ňom vedomosť a došlo k poškodeniu jeho dobrého mena.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., štát zodpovedal za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len štátny orgán). Štát zodpovedal taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím mali tí, ktorí boli účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní (§ 2 zákona č. 58/1969 Zb.).

Z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. vyplývalo, že nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu bol súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 1 - § 17 zákona (špecifickou súčasťou bola zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o väzbe a treste) bola objektívnou zodpovednosťou štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nebolo možné zbaviť, a ktorá bola založená na súčasnom splnení troch podmienok a to, ak ide o nezákonné rozhodnutie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom škody.

Prvotnou podmienkou bola teda existencia rozhodnutia, ktorým v konkrétnej veci štátny orgán aplikoval všeobecné pravidlo právnej normy na ním prejednávaný prípad a rozhodoval tak o právach a povinnostiach individuálnych subjektov. Podľa § 4 zákona č. 58/1969 Zb. bolo nevyhnutnou podmienkou zodpovednosti štátu, aby právoplatné alebo bez ohľadu na právoplatnosť vykonateľné rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené alebo zmenené. O vzťah príčinnej súvislosti išlo vtedy, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, t.j. vtedy, ak nezákonné rozhodnutie a škoda boli vo vzájomnom pomere príčiny a následku a ak bolo preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo bývalo došlo.

Z uvedeného možno vyvodiť, že právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, vzniklo poškodenému právo na náhradu škody, ktorá mu bola týmto rozhodnutím spôsobená, t.j. vzniklo mu právo na plnenie.

Zodpovednosť štátu za nezákonný alebo nesprávny postup výkonu štátnej moci, ktorý má za následok škodu, je občianskoprávny vzťah. Zákon č. 58/1969 Zb. bol vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, preto pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahoval sám vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadili Občianskym zákonníkom (§ 20 zák. č. 58/1969 Zb.).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti. Táto vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého sa v daňovom konaní postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Daňové orgány môžu pri vyrubení dane aplikovať iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy, a to ako hmotnoprávne tak aj procesnoprávne, ktoré boli uverejnené v Zbierke zákonov. Záujmu zachovania právnej istoty ako imanentnej súčasti právneho štátu podľa čl. 1 Ústavy SR nezodpovedá taký stav, ktorý by orgánu štátu umožňoval konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona, ako aj iným ako zákonom ustanoveným postupom.

Podľa ustálenej súdnej praxe, pokiaľ štátny orgán zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za týmto účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a prípadné nesprávnosti a vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať len jeho zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie. Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenia a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky pre jeho vydanie a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne, že nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané v inej podobe, či za iných okolností. Rovnako za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké podľa svojich predstáv očakáva ten, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

Nebolo možné sa preto stotožniť s námietkami žalobcu v podanom odvolaní, že napriek tomu, že štyri rozhodnutia daňových orgánov (Daňového úradu Hlohovec, potvrdené Daňovým riaditeľstvom SR, pracovisko Trnava), ktorými mu bola uložená povinnosť zaplatiť rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 1997 a december 1997 (Platobný výmer č. XXX/XXXX/XXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX v sume 1.048.000,00,- Sk), za zdaňovacie obdobie november 1997 v sume 363.000,-Sk (Platobný výmer č. XXX/XXXX/XXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX), za zdaňovacie obdobie december 1997 v sume 161. 000,- Sk (Platobný výmer č. XXX/XXXX/XXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX) a rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1997 v sume 1. 984. 536,- Sk (Dodatočný platobný výmer č. XXX/XXXX/XXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX), neboli

zrušené, majú charakter nezákonných rozhodnutí, nakoľko daňové orgány pri vydaní týchto rozhodnutí nepostupovali v súlade s vtedy platným a účinným zákonom č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, ktorý im ukladal povinnosť (§ 29 ods. 2), aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie s tým, že ak by túto svoju zákonnú povinnosť nezanedbali a skutočný stav zistili náležite, nepodali by oznámenie o trestnom čine a nebolo by začaté trestné stíhanie a jemu by ujma na jeho dobrom mene nevznikla, nakoľko žalobca si nemôže v občianskom súdnom konaní titulom nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia uplatňovať také vecné pochybenia v rozhodnutiach daňových orgánov, ktoré by sa priamo odrazili v nezákonnosti ich rozhodnutí, v ich meritórnom výroku, ktorých nesprávnosť môže byť vyslovená iba v správnom konaní na to inštančne oprávneným orgánom na základe podaného opravného prostriedku oprávneného daňového subjektu.

Súd teda v konaní o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., ale ani zák. č. 514/2003 Z. z. nemôže vecnú (obsahovú) správnosť rozhodnutí daňových orgánov posudzovať z hľadiska nesprávneho úradného postupu, ale týmito sa môže zaoberať výlučne príslušný orgán pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia, ktorého výsledkom je súd v občianskom súdnom konaní viazaný, nakoľko pri opačnom výklade, by došlo k nepripustnému zásahu zo strany súdov rozhodujúcich v rámci civilného procesu do správneho/daňového konania a do výkonu pôsobnosti daňových orgánov pri rozhodovaní v daňovom konaní vo veciach daní a poplatkov.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súdu neprináležalo v tomto konaní prehodnocovať právne závery daňových orgánov a posudzovať správnosť ich rozhodnutia o vyrubení dane a ani preskúmať zákonnosť postupu daňových orgánov v zmysle ust. § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, nakoľko ich pochybenia by sa v tomto smere odrazili v nezákonnosti ich rozhodnutia, ktorú by prináležalo posudzovať len inštančne na to oprávneným správnym orgánom v rámci preskúvania rozhodnutia na základe riadne podaného opravného prostriedku.

Žalobca, ale aj súd je v tomto konaní viazaný právoplatnými rozhodnutiami vydanými v daňovom konaní, a pokiaľ tieto neboli pre nezákonnosť zrušené na to oprávneným orgánom, je v tomto konaní neprípustné zasahovať do výsledku daňového konania, z dôvodu ktorého si žalobca nemôže v konaní uplatňovať ako nesprávny úradný postup také pochybenia v postupe daňových orgánov, ktoré sa týkajú hmotnoprávneho posúdenia vzniku nároku a výšky daňovej povinnosti a nemôže sa ani dovolávať nezákonnosti ich postupu v daňovom konaní, ako podkladu pre ich rozhodovanie, pretože takéto hmotnoprávne, či procesné pochybenia sa môžu priamo odraziť v ich rozhodnutiach, ktorých nezákonnosť môže byť vyslovená jedine na základe podaného opravného prostriedku oprávneného daňového subjektu.

Odvolací súd poukazuje zároveň na to, že konanie o zodpovednosti štátu nie je konaním o obnove daňových konaní, súd nie je oprávnený v občianskom súdnom konaní prehodnocovať právne závery, v ktorých majú svoj základ právoplatné rozhodnutia vydané v daňovom (správnom) konaní, nakoľko súd pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v rozsahu pôsobnosti zákona č. 58/1969 Zb. (a ani zák. č. 514/2003 Z. z.) nemôže nahrádzať postupy a ani naprávať rozhodnutia správnych orgánov, pretože nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k týmto orgánom.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že daňové orgány svojím postupom v daňovom konaní neporušili svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovali v rozsahu svojich kompetencií daných im zákonom, nedopustili sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovali spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto z ich strany nemohlo dôjsť k nesprávne úradnému postupu. Postup daňových orgánov mal oporu v čl. 2 ods.2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Súd prvého stupňa zamietnutím návrhu žalobcu ako neopodstatneného z dôvodu, že tu nie je daná zodpovednosť štátu - žalovaného, vzhľadom na nepreukázanie zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. predovšetkým podmienok nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho nezákonného rozhodnutia, ako aj pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch, za daného skutkového stavu

rozhodol vecne správne a preto odvolací súd plne sa stotožňuje s jeho právnym záverom, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si právo na ich náhradu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.